

Herrens uppenbarelse, Epifania 2023

När vi idag får fira Epifania, Herrens uppenbarelse, blir vi påmind om att vi är kallade att få ”skåda hans härlighet i himlen” som det heter i kollektbönen. När vi firade julens mässa fick vi skåda Guds ankomst till jorden i fattigdom och ringhet. Gud döljer sin härlighet och antar vår mänskliga svaghet och utsatthet. Gud vill bli lik oss i allt utom i synd, när han låter sig födas som människa bland människor. Han vill till varje pris komma oss nära och få pröva på vad det är att vara sann människa för att så kunna frälsa oss från det som förstör vår sanna mänsklighet och bryter ner oss och hela världen: syndens fasansfulla verklighet. Det är den som hindrar otaliga människor från att känna igen Gud i det fattiga lilla barnet som föds i Betlehem och sedan låter sig korsfästas på Golgota.

Det är en av de största tragedierna i mänsklighetens historia, som ständigt upprepar sig, att man inte kan förstå att Gud kommer till oss fördolt och diskret, som ett fattigt och skyddslöst litet barn. I stället drömmer man om en Gud som kommer i makt och härlighet och tillfredsställer vårt behov av glans och prakt och tvingar alla att göra det goda. Naturligtvis finns det i denna dröm ett litet korn av sanning. I sig själv är Gud allsmäktig och oändligt stor och upphöjd i sin godhet och härlighet, men här på jorden måste han dölja detta, för att vi i full frihet skall ta emot honom utan tvång eller hot. Han kan inte tvinga oss till tro, men han ber oss i all ödmjukhet och saktmod om vår kärlek. Vem kan neka att älska ett spädbarn? Tyvärr är det faktiskt många som gör det. Vi skulle aldrig kunna uthärda att se honom i all hans överjordiska härlighet och majestät. Men idag på Epifania får vi just den lilla glimt av hans härlighet som vi förmår uthärda utan att gå under. Det är denna glimt som skall ge oss hopp om evighetens härlighet som en gång väntar oss, om vi håller ut i vår efterföljelse och vårt kärleksfulla tjänande av barnet i krubban och mannen på korset.

Österns vise män, som kan sägas representera alla de bästa och visaste personer från hela världen och alla kulturer under historiens alla tidevarv, kom för att hylla barnet. De anade att den ende sanne Guden vill komma oss människor så nära att han vill dela vår mänskliga verklighet för att lysa upp och förvandla den. Samtidigt vet vi att det bara är Guds nåd som kan öppna människors ögon och hjärta för denna insikt. Vårt mänskliga förstånd och vår begränsade logik måste kapitulera. Vi måste överlåta oss helt och fullt åt Guds mysterium som möter oss i detta barn. Den gamla människan tenderar att söka makt och inflytande i stället för ödmjuk tjänst och självtgivning, rikedom i stället för fattigdom, storhet och berömmelse i stället för det ringa och fördolda. I alla tider och miljöer ser vi samma frestelse och samma hinder inom oss människor, som gör det svårt för oss

att öppna oss för den Gud som valde att utblotta sig på sin makt och härlighet för att dela vår svaghet och utblottelse.

Under jultiden får vi lära oss att hylla barnet i krubban. Dagens evangelium använder detta lilla och viktiga ord *hylla* tre gånger för att inskräpa betydelsen av denna livshållning som är så typisk för en sann kristen. I vördnad och överlåtelse, i tillbedjan och bävan får vi falla ner på knä inför den Guds som läggs i krubban. Med samma grundhållning får vi lyssna till hans ord i skriften, ta emot honom i eukaristin och tjäna honom i hans lidande och behövande bröder och systrar. Vi får alla identifiera oss med Österns vise män, som sänkte sig ner från sin höga ställning, från sin makt och sitt inflytande för att hylla barnet, Guds enfödde Son som blivit människa för vår skull, för vår frälsnings skull. När vi kan lära oss detta, då kan ”Herrens härlighet gå upp över” oss alla (jfr Jes 60:1).

Idag på Epifania får vi glädja oss över Herrens uppenbarelse. Paulus beskriver detta på ett personligt sätt: ”Genom en uppenbarelse avslöjades hemligheten för mig ” (Ef 3:3). Så måste det bli för var och en av oss också. En gång för alla har Herren uppenbarat sin härlighet, fördold i ett litet barn. Men sedan måste vi, var och en av oss för sig själv, på ett personligt och unikt sätt, öppna oss för denna uppenbarelse i tro och lydnad. I helhjärtad tro, hopp och kärlek får vi ta emot barnet som vill bli vår egen personlige Frälsare. Han vill bli det för alla och envar, men var och en av oss är inbjuden att ta emot honom på ett djupt personligt sätt, som förvandlar hela vårt liv så att vi i allt kan likna honom allt mer och mer.

Idag får vi alla en personlig inbjudan att öppna hela vårt hjärta, hela vår existens, hela vårt hem för Jesus. Han vill lysa upp hela världen med sitt ljus och sin härlighet, men ändå kommer han i litenhet och svaghet. Han vill visa oss sin medkänsla, sin förkärlek för de små och ödmjuka, de svaga och nödställda. Han vill möta oss i dem. Han vill överrumpla oss och väcka oss till insikt. Vi kan aldrig nå fram till ”att skåda hans härlighet i himlen”, om vi inte har känt igen honom i det fattiga barnet i Betlehem och i alla fattiga och lidande bröder och systrar. Idag får vi glädja oss över att han har gett oss en glimt av sin fördolda härlighet i barnet i krubban. Det ger oss kraft och insikt att efterfölja honom, att ständigt längta efter honom och att känna igen hans fördolda närvaro, både i eukaristin och i den medmänniska som han ständigt sänder i vår väg.